

Hồi thứ hai mươi chín

Biến chuyển giữa Trường

Minh Luân Thần Tăng vừa mừng rỡ vừa chán nản, mừng rỡ vì võ lâm Thiên Trúc từ đây sẽ có một vị minh chủ tâm lành võ giỏi chắc chắn không còn xáo trộn nữa, chán nản vì mình trải qua bao nhiêu năm tu tập mà chẳng hiểu được cặn kẽ võ học Thiên Trúc, hiện tại tuổi tác cao sức kém thì còn mong gì cao siêu hơn người được. Minh Luân Thần Tăng thờ thần một hồi rất lâu trong lòng mới quyết định ổn thỏa ông ta vái Âu Trường Quân rồi trầm giọng nói:

- Diêng lão tăng công nhận công tử xứng đáng là Minh chủ võ lâm Thiên Trúc nhưng hiện tại ba bề chín mối chẳng biết ý kiến họ ra sao, lão tăng xin hẹn ngày rằm tháng chạp là lễ vía Quan Thù Bồ Tát sẽ hội họp toàn thể tăng chúng võ lâm A Lạp Thiên Viện, Minh chủ giá lâm thì vinh hạnh và thuận tiện vô cùng.

Âu Trường Quân kinh hãi vội vái chào trả lại từ nay đến rằm tháng chạp còn trên sáu tháng nữa thừa đủ thu xếp công việc nên gật đầu trả lời luôn:

- Viên lão nhân rất mong mỗi việc này mau mau thành tựu, tại hạ đã nhận lời uỷ thác thì tất nhiên phải tới chứ sao.

Tiểu Diện Hoạt Phật vui mừng đến mức trợn mắt méo miệng trông rất hoạt kê, thân hình nhảy bắn lên mấy tấc:

- Lão Hoạt Phật chờ đợi minh chủ từng ngày đấy nhé.

Âu Trường Quân vừa gật đầu là Tiểu Diện Hoạt Phật cùng với Minh Luân Thần Tăng vái chào rồi xoay người sóng vai bỏ đi ngay. Thân ảnh hai chiếc áo vàng chỉ trong chớp mắt đã lẩn khuất sau những lùm cây, tảng đá nhấp nhô của Động Đình Sơn.

Âu Trường Quân thấy Thái Đầu Đà và hai tay cao thủ Luân Hồi Bang vẫn còn đứng đực mặt ra thì nghiêm giọng bảo:

- “Hậu đình tiên cốc” chỉ có hại cho lương dân, tại hạ sẽ phá huỷ nó đi ngay bây giờ. Tại hạ lại mong Thái Đầu Đà đứng ra giải tán luôn Luân Hồi Bang thì phúc đức vô cùng, từ đây trở đi hai cái tên “Hậu đình tiên cốc” và “Luân Hồi Bang” chẳng bao giờ nên nhắc tới nữa thì hay lắm.

Thái Đầu Đà thở dài, vái chào chàng một cái:

- Dù thiếu gia chưa là võ lâm minh chủ Trung Nguyên nhưng lời nói của võ lâm minh chủ Thiên Trúc cũng nặng bằng non, Thái lão đầu dám chống lại, lập tức sẽ thi hành liền.

Cả ba vái chào một lần nữa mới dời chân, Âu Trường Quân chờ bọn họ đi khuất mới quay lại nói với Phương Tiểu Nga:

- “Hậu đình tiên cốc” rộng lớn như thế này giá mà cô địa lôi hay thuốc súng thần công để phá hủy thì mau biết mấy.

Thật ước sao được vậy, Âu Trường Quân vừa dứt lời thì từ trong cốc có một tiếng nổ âm vang, cuồn cuộn phong đánh bật tung cả hai cánh cửa lớn bay “vù” một cái chứng tỏ tiếng nổ này rất kinh thiên động địa, hai người đứng ở ngoài nên chỉ nghe được một phần âm thanh mà thôi. Dù tiếng nổ đã qua, Âu Trường Quân và Phương Tiểu Nga cũng vọt người ẩn sau mấy mô đá để đề phòng còn xảy ra tiếp nữa, sau khi mặt đất đã hết rung động một lúc lâu và khói bụi đã tan bớt mới dám đứng dậy. Phương Tiểu Nga cười hì hì:

- Đại ca ca hay thật, vừa ước ao cái gì là có cái đó liền.

Âu Trường Quân nhăn nhó cười khổ rồi gắt nhẹ:

- Tiểu muội muội đừng có chế giễu nữa, để đại ca ca tiến vào xem nguyên nhân tại sao lại có việc quái lạ này.

Phương Tiểu Nga không chịu cho chàng dẫn thân một mình nên cả hai cùng song song tiến vào “Hậu đình tiên cốc”, cảnh tượng nơi đây hoang tàn đổ vỡ cực kỳ tang thương. Hai người thận trọng tiến sâu vào gần hết cốc thì Âu Trường Quân chợt thấy một cái xác nát bươm nằm dưới một góc, không còn nhìn ra hình dạng nữa nhưng phía trước hẳn còn một chút diện mạo. Chàng vừa liếc qua liền kêu lên thảng thốt:

- À, tên Vương Tiểu đây mà, đại ca ca tưởng đầu hắn đã cao bay xa chạy sao giờ này lại nằm chết ở đây nhỉ.

Phương Tiểu Nga trong thời gian bị giam giữ ít gặp tên này nhiều lần, chán ghét thái độ hèn hạ của hắn vô cùng cho nên cũng nhận ra liền, nàng trầm ngâm nói:

- Tiểu muội muội cho rằng tên Vương Tiểu này định quay vào cốc để lục tìm châu báu ngọc ngà, vương phải cơ quan phát động chất nổ nên mới xảy ra sự cố như vậy!

Âu Trường Quân gật đầu công nhận Phương Tiểu Nga nhận xét đúng lý, chàng thở dài than thở:

- Rốt cuộc ác thân dù tham sắc hay tham tài đều bị trừng phạt một cách xứng đáng hết chúng ta cũng nên lấy sự việc ngày hôm nay làm bài học để rèn luyện nhân cách cho chân chính hơn.

Phương Tiểu Nga là nữ nhân nên có suy nghĩ tinh tế hơn:

- Tiểu muội muội nghĩ rằng châu báu tài vật của vợ chồng Hạ Lý Kỳ chắc phải to tát lắm mới khiến cho tên Vương Tiểu động tâm, liều chết để lấy cho bằng được. Đại ca ca, chúng ta xem qua một chút đi.

Âu Trường Quân cười hì hì liếc nàng một cái:

- Đã xem thì e rằng đại ca ca cũng động tâm mất thôi.

Phương Tiểu Nga cũng hờn hờ cười theo:

- Cửa cải phi nghĩa này chúng ta có lấy đi để giúp đỡ những người nghèo khổ thì có gì sai trái đâu?

Âu Trường Quân và Phương Tiểu Nga vui vẻ nhắm đúng gian phòng có vẻ bị tàn phá nhiều nhất, nơi là cánh cửa trước kia chỉ còn lại một khoảng trống tro ra vách đá đen xỉ khói thuốc, cùng nhau gạt đá vụn sang một bên. Chẳng phải lâu lắc gì, chỉ một loáng hai người đã thấy lấp lánh anhks kim ngọc lẫn trong đá vụn, mấy chiếc rương gỗ đã vỡ thành miếng nhỏ hết. Phần lớn ngọc bích mã não đều bị sức nổ bắn tung tóe chạm vào vách đá vỡ vụn ra hết, cả hai chỉ thu được chừng mười mấy viên còn nguyên vẹn. Phương Tiểu Nga tiếc rẻ vô cùng cứ chắt lưỡi hít hà hoài khiến cho Âu Trường Quân phải lên tiếng vỗ về:

- Không nói về châu ngọc chỉ nội số vàng ròng này chúng ta cũng thừa đủ để lập một gia nghiệp lớn lao lắm rồi, đại ca ca e rằng chẳng có sức mà mang đấy,

Phương Tiểu Nga không trả lời ra sức thu góp những thoi vàng bạc đã bị hơi nóng làm méo mó hình dạng rồi lấy hai tấm gấm còn tốt gói lại thành hai bọc. Lúc đứng lên nàng nhìn Âu Trường Quân một cái rất ôn nhu thổ thổ nói luôn:

- Tiểu muội muội làm thế này chẳng qua là để giúp cho mấy cô nương Chiêu Dương My Nữ có một ít vốn sinh sống, đại ca ca không nghĩ tới họ nữa ư?

Âu Trường Quân giật mình, quả nhiên đầu óc nam nhân rộng rãi không tính tới mấy chi tiết này. Phương Tiểu Nga thay mặt chàng lo cho 28 vị tiểu cô nương bơ vơ lưu lạc này thật chí lý, vừa bố trí ổn định cuộc sống vừa chuộc lại lỗi lầm vừa qua của nàng đối với họ. Âu Trường Quân cười hì hì vãi nàng một cái:

- Mọi việc tề gia nội trợ mai mốt đây đều nhờ hiền... hiền muội một tay thu xếp mới xong.

Phương Tiểu Nga làm gì không hiểu Âu Trường Quân định nói hai tiếng hiền thê nàng đỏ bừng cả mặt hoa lên, trong lòng nổi lên những cảm giác lẫn lộn vừa hổ thẹn vừa khoan khoái không sao kể xiết. Mãi một lúc sau Phương Tiểu Nga mới “hử” một tiếng giả vờ hờn giận xách cái bọc đi ra trước. Từ Động Đình Hồ đi Hào Dương có thuyền

buôn lui tới rất nhiều nhưng Âu Trường Quân và Phương Tiểu Nga đã có gia sản cực lớn trong tay nên thuê bao hẳn một chiếc thuyền vừa tránh được sự dòm ngó vừa có thời gian thưởng ngoạn cảnh sắc Trường Giang. Không cần nói tới hành trình làm gì bởi vì hoàn toàn chẳng có sự cố nào xảy ra cả hai đến Dương Bích Sơn Trang khi cho Tư Mã Viên Viên và các cô nương Chiêu Dương Mỹ Nữ vui mừng khôn xiết... thoát đầu các cô nương này còn có chút lạnh nhạt với nhau nhưng sau đó Âu Trường Quân kể lại toàn bộ câu chuyện thì tỷ muội đã có sự cảm mến chớm nở. Viên Viên từ đầu đến cuối vẫn tỏ ra là một nữ nhân rộng lượng và biết thu xếp đầu ra đó, nàng thở dài hỏi lại:

- Tại sao trước khi vâng lệnh gia phụ rời khỏi Trường An lạc không hỏi rõ nguyên nhân và khúc mắc giữa Phương minh chủ với Hoàng Thái Cung cho rõ ràng?

Phương Tiểu Nga rơm rớm nước mắt:

- Tiểu muội muội có kể cho Âu Trường Quân đại ca ca nghe rồi, lúc đó tiểu muội muội hỏi thì gia phụ gạt phắt đi, có vẻ gắt gỏng bảo rằng “Hài nhi cứ về Thiên Ngọc Trang đi, một hai hôm gia gia thu xếp ở đây xong sẽ về rồi giải thích cho”. Vả lại tiểu muội muội nghĩ rằng mình trở về cố gia chứ có làm gì to tát đâu mà ngại, do đó mới nghe lời một cách hồ đồ như vậy.

Âu Trường Quân trầm ngâm theo dõi câu chuyện, chợt hỏi xen vào:

- Đại ca ca quên chưa hỏi xem thái độ của Hoàng Thái Cung khi Phương muội muội về đến Thiên Ngọc Trang lão ta có tỏ vẻ gì khác lạ không?

Phương Tiểu Nga lắc đầu chán nản trả lời: lão ma đầu này lấy lý do vết thương chưa lành nên không ra khỏi nơi tĩnh dưỡng, lão sai Đầm Hưng Tông đón tiếp tiểu muội muội rồi đưa vào một gian phòng lúc biết ra mình bị giam lỏng thì đã muộn mất rồi còn đâu.

Viên Viên cười nhẹ có vẻ rất bí mật nói lấp lửng:

- Hiện tại Phương muội muội chưa biết rõ ràng thì nên tránh mặt một thời gian đi. Tối nay Dương Bích Sơn Trang sẽ mở đại yến tiệc tẩy trần, lúc đó chúng ta có nhiều chuyện thích thú để bàn soạn lắm đấy, thêm Phương muội muội thì nhân số chẵn chời 30 càng tốt chứ sao.

Chiêu Dương đại tỷ cô nương gật đầu tán thành khiến cho Âu Trường Quân và Phương Tiểu Nga rất sung sướng chàng nhăn nhó hỏi:

- Việc gì trọng đại thế, Tư Mã muội muội nói hé một ít được không?

Viên Viên giả vờ sầm mặt quát thán thốt:

- Bản nhân không thể tiết lộ cơ mưu được, từ nay trở đi Âu Trường Đại ca ca cũng không nên gọi là Tư Mã muội muội nữa, phải xưng hô là...

Nói đến đây Viên Viên chợt lên tiếng “thôi” rồi cùng với Chiêu Dương đại tỷ ôm bụng cười giòn, mặt hoa đỏ như hoa đào đang độ mãn khai. Âu Trường Quân năn nỉ không được thì hơi lo lắng thâm, nữ nhân cùng nhau bày trò thường là rất tinh quái chẳng biết đường nào mà đón đỡ, vì vậy cứ ngồi đực cả mặt ra, Viên Viên và Chiêu Dương đại tỷ càng cười to hơn, kéo tay Dương Tiểu Nga chạy vào hậu đường luôn, tiếng cười thánh thót vẫn vang vọng không dứt. Từ khi Tư Mã Công chết đi, Dương Bích Sơn Trang đã tiêu điều một ít, đến lúc Lưu Dã Minh, Võ Tử Mỹ bỏ đi thì lại càng hoang phế hơn mấy ngày hôm nay Âu Trường Quân phải xuất vàng bạc ra chỉnh trang nó mới lấy lại được vẻ bề thế như trước kia. Đêm hôm đó không có hoa đăng, cờ quạt nhưng Dương Bích Sơn Trang rộn rã chẳng kém cung Hằng, Nguyệt điện, bởi vì đèn đuốc sáng trưng. Bóng dáng thướt tha yếu điệu của nữ nhân đi lại tấp nập khiến cho Âu Trường Quân tưởng mình đang lạc bước Thiên thai. Rượu ngon, dê béo được vài tuần Tư Mã Viên Viên mới đứng lên trình trọng nót to:

- Hôm nay Dương Bích Sơn Trang mở tiệc tẩy trần cho Âu Trường Quân đại ca ca nhưng cũng sẽ có mấy việc trọng đại nữa.

Chờ cho tất cả im lặng, nàng mới nghiêm giọng tuyên bố:

- Kể từ ngày mai Dương Bích Sơn Trang không còn tồn tại nữa, nó sẽ được đổi tên thành Chiêu Dương Đại Trang

Tiếng vỗ tay hoan hô xen lẫn với tiếng cười sặc sụa của mấy chục tiểu giai nhân khiến cho Âu Trường Quân hết sức kinh ngạc, đổi tên cũng chẳng có gì quan hệ tại sao mấy cô nương này có vẻ vui thích náo nhiệt như thế. Hình như họ cố tình gây thắc mắc trong lòng Âu Trường Quân nên bắt đầu nâng cốc chúc tụng nhau nhiệt liệt, thật quả là một cảnh tượng đặc biệt bởi vì trước kia các Chiêu Dương Mỹ Nữ sống với Âm Sơn Động Chúa diện mạo bao giờ cũng lạnh lùng như băng tuyết. Lúc họ theo chàng đến Trường An tuy đã có sinh khí một chút nhưng vẫn ẩn hiện nét lo âu, dăm chiêu đầu ngờ chỉ một thời gian ngắn lại biến đổi thành nồng nhiệt như thế này. Nhiều cô bạo gan còn chạy lại mời rượu Âu Trường Quân khiến cho chàng uống muốn đứt hơi luôn, chàng vội vã đứng lên nói to:

- Còn việc gì vui mừng nữa thì các muội muội nói một lượt đi kẻo đại ca ca uống nhiều lần không thể chịu nổi đâu.

Viên Viên giơ tay ổn định mới người rồi nhin cười nói tiếp:

- Âu Trường Quân đại ca ca nói phải đấy, muội muội xin tuyên bố việc vui mừng thứ ba...việc này quan trọng đến long trời lở đất...

- Ngày mai mùng mười tháng tám, là ngày đại điển thành lập một giáo phái mới lấy tên là Chiêu Dương Giáo, toàn bộ giáo chúng đều là nữ nhân lấy nhân nghĩa hành hiệp giang hồ làm tôn chỉ.

Lần này tiếng hoan hô, cười nói bật ra như nước vỡ bờ, cả Phương Tiểu Nga cũng vui mừng chẳng kém, chắc có lẽ nàng đã được Viên Viên nói nhỏ trước rồi, chỉ có mỗi một mình Âu Trường Quân như là người từ trên trời rơi xuống, không thể có bút mực nào diễn tả nổi tâm trạng của chàng lúc này được. Bất giác Âu Trường Quân nghĩ thầm: “Cũng may là giáo chúng toàn nữ nhân, các tiểu cô nương này chưa bắt mình làm giáo chủ thì phước đức vô cùng rồi!”, chàng vẫn còn một chút lo lắng nên ấp úng hỏi:

-Các muội muội nói đùa hay thật vậy?

Viên Viên vênh mặt làm ra vẻ cao ngạo:

- Sao lại đùa được, bản nhân được các tỷ muội bầu làm giáo chủ thứ nhất, bắt đầu ngày mai sẽ phát thiệp thông báo cho toàn thể võ lâm giang hồ biết.

Âu Trường Quân cười khở xoa tay ngăn cản:

- Không phải đại ca ca phản đối nhưng các muội muội có thể chờ đến khi đại ca ca đi Thiên Trúc thu xếp công việc trở về hẵng dương danh giang hồ được không?

Viên Viên thấy chàng lo ngại thì bất nhẫn, hạ giọng nói:

- Muội muội bàn tính kỹ rồi trong thời gian đại ca xuất du Thiên Trúc, ở đây chúng muội muội sẽ âm thầm chia thành ba Phân Đường, sắp xếp thứ tự nghi thức đầu vào đó, lúc nào đại ca ca toàn thắng trở về mới chính thức ra mặt.

Viên Viên lấy lại điệu bộ kiêu ngạo, nói khác đi:

- Đại ca ca là minh chủ võ lâm Thiên Trúc thì cứ lo việc Thiên Trúc đi. Chiêu Dương Giáo khi nào lại chịu lép vế đại ca ca hay sao?

Tình yêu là sức mạnh rất kỳ lạ, Viên Viên vốn dĩ là một cô nương chín chắn thế mà hiện tại cũng trẻ lại mấy tuổi: nghịch ngợm chẳng thua gì mấy cô nương khác. Câu nói của nàng làm cho tất cả đều cười ồ cả lên, lại bắt đầu nói chuyện cười đùa râm rĩ. Âu Trường Quân tạm gác lo nghĩ sang một bên cùng nhau vui vui say cho đến hơn nửa đêm mới đi nghỉ. Ngày hôm sau Viên Viên đưa nội dung xếp đặt của mình ra hỏi ý kiến, sơ lược sẽ chia các cô nương Chiêu Dương Mỹ Nữ ra làm ba phân đường gọi là Mẫu Đơn, Hồng Đào và Bạch Mai Đường, ngoài Viên Viên làm giáo chủ còn dự định để Phương Tiểu Nga giữ chức phó giáo chủ bởi vì nàng có thân phận tương đối lớn trong võ lâm

giang hồ, bước đầu nhờ cái thế này để mọi người dừng dị nghị. Chiêu Dương đại tể tuy lớn tuổi hơn hết, vẫn xưng hô tể tể nhưng không tiện phô trương đành phải đặt ở vị trí Hộ Giáo Tiên Nữ, các đường chủ thì sẽ do tể muội đề cử lên. Âu Trường Quân thấy Viên Viên là nữ nhân mà hoạch định rất vén khéo thì thán phục vô cùng gia dĩ chàng cũng không biết gì về qui củ Bang, Hội nên chẳng bài bác được điểm nào. Ngay hẹn ước với Minh Luân Thần Tăng còn hơn ba tháng nữa nên Âu Trường Quân khoan tâm ở lại Chiêu Dương Đại Trang để thưởng thức Tết Trung Thu, một nam nhân trẻ tuổi sống giữa mấy chục tiểu cô nương hoa nhường nguyệt thẹn, cùng nhau ngắm hoa thưởng thức ánh trăng rằm thì đến Hằng Nga nhìn xuống cũng phải thở dài ghen tị. Trong những lúc rảnh rỗi chàng truyền lại “Ảo ảnh pháp” cho tất cả mọi người, môn biến thuật này cực kỳ khó luyện nhưng may nhờ các cô nương Chiêu Dương Mỹ Nữ đã có sẵn căn bản “Đầu sát quỷ ảnh” nên mới thành công được mấy phần, chưa đánh chết được các cao nhân đại gia thì cũng thừa sức tự bảo vệ mình rồi. Thu xếp đầu đó xong xuôi Âu Trường Quân yên tâm thưởng lộ đăng trình, càng sớm càng tốt bởi vì đường lối qua Thiên Trúc cực kỳ gian truân, lại có nhiều sự bất trắc không thể ước tính trước được. Mới đầu Âu Trường Quân dùng thuyền xuôi trở lại Đông Đình Hồ, từ đó dùng ngựa đến dãy Côn Luân, về sau sử dụng khinh công bởi vì núi non trùng điệp, khe sâu vực thẳm liên tiếp chỉ có đôi chân thần diệu của con nhà võ mới có thể vượt qua nổi những chướng ngại này.

Một hôm đã gần đến ranh giới hai nước, phong cảnh nơi đây tuy thực hùng vĩ nhưng hoang vắng đến khiếp người: hầu như cả mấy chục năm mới chỉ có vài người qua lại. Vậy mà Âu Trường Quân thoáng nghe có tiếng bước chân văng vẳng đâu đây, càng lúc càng rõ dần nhưng người thì hoàn toàn chưa thấy. Thật ra những người còn ở rất xa chẳng qua là ở nơi cực kỳ im vắng âm thanh truyền đi theo các vách đá nên mới nghe được như vậy. Âu Trường Quân rất ngạc nhiên bởi sự di chuyển của những người này nhưng vẫn không dừng lại, không chừng mấy khắc chàng có thể phân biệt được nhiều bước chân khác nhau, có lẽ bốn năm người đang đi cùng hướng với chàng, tốc độ rất vội vã. Âu Trường Quân tự nghĩ thầm “Nơi thâm sơn cùng cốc này mà có người chắc chắn không phải là thiện nhân đâu” vì vậy chàng cứ cắm đầu đi thẳng, ngờ đâu đột nhiên có tiếng kêu réo tên chàng. Âu Trường Quân giật mình vội đứng lại, quả nhiên ai đó đang gọi tên chàng thật sự chứ không phải nghe lầm, âm thanh tiến đến rất nhanh chứng tỏ họ đang sử dụng khinh công để chạy tới. Tầm mắt Âu Trường Quân vừa nhìn thấy mấy bóng đen nhỏ xíu phía xa thì lập tức tắt hẳn tiếng kêu gọi, có lẽ họ cũng đã nhìn thấy chàng đứng lại. Chẳng mấy chốc một bóng đen đã đến gần, Âu Trường Quân

nhúu mày ngạc nhiên vì hình như chẳng có vẻ quen thuộc tí nào. Năm nhân vật này mặc quần áo chèn màu xám giống nhau và đều có mang võ khí, ánh kim lấp loáng theo bước chân. Trong khi Âu Trường Quân vẫn còn nhúu mày suy nghĩ thì năm nhân vật này nhún mình nhảy vọt một cái, lập tức đã hình thành thế bao vây chàng vào giữa thái độ cừu địch lộ liễu khiến Âu Trường Quân rất tức giận, trầm giọng hỏi luôn:

- Các vị tìm tại hạ làm gì?

Cả năm đều thở mạnh giống như đã phải chạy một quãng đường rất xa, một tên có dáng lực lưỡng cười khi một tiếng rồi lấy tay xoa xoa bộ mặt đen thui của mình chân diện hiện ra cùng với thanh đao đeo chéo sau vai khiến Âu Trường Quân nhận được liền, chàng hỏi mỉa mai:

- Ủa? Thì ra Tân anh hùng, ngày gặp gỡ ở Chung Nam Sơn đóng vai cướp đường chẳng lẽ bây giờ biến thành sự thật sao?

Tân Nhĩ Hùng, đệ tam võ sĩ Tây Vực ở Đại Như Cáp Tự cười ruồi:

- Để thành việc lớn đành phải khuất tất một chút cũng không hại gì, Âu Trường huynh đệ có rảnh rồi không?

Âu Trường Quân nghiêm mặt hỏi thẳng vào chuyện:

- Tân anh hùng chẳng nên dông dài, cần gì thì nói toạc ra đi?

Tân Nhĩ Hùng gật đầu trả lời:

- Âu Trường huynh đệ mau mắn như vậy thực là quý hóa lắm, tại hạ hỏi huynh đệ có rảnh rồi hay không không phải dông dài đâu, nếu không bận rộn thì xin mời huynh đệ quá bộ tới Đại Như Cáp Tự du ngoạn một phen.

Âu Trường Quân cười hi hi để che giấu tức giận: Tân anh hùng có cách mời nhã nhận thật, trước kia ở Chung Nam Sơn cộng hợp tác với Hắc Phiến Lão Quỷ mà còn chưa mời tại hạ nổi hiện tại đã khác xưa không dễ dàng được đâu.

Tân Nhĩ Hùng quả là con cáo già, bình tĩnh nói hăm dọa:

- Trước kia có người của Thiên Ngọc Trang xen vào, hiện tại thì không.

Âu Trường Quân “ạ” một cái lạnh lùng hỏi:

- Thì ra Tân anh hùng đã tính toán kỹ càng, không hay lần này muốn tạ hạ đi Tây Vực để làm gì?

Có lẽ Tân Nhĩ Hùng đã chắc ăn nên không vội vã chút nào thủng thẳng trả lời:

- Chẳng là tại hạ nghe giang hồ đồn đại Âu Trường huynh đệ đã đoạt được “Thanh Hoa Bí Lục” nên muốn mời về Đại Như Cáp Tự biểu diễn cho Lạt Ma Thủ Tòa xem qua vậy thôi.

Âu Trường Quân thấy tin tức giang hồ loan truyền mau lẹ vô cùng Tần Nhĩ Hùng nói là nghe đồn chứ thực chất hẳn đã điều tra rất chính xác rồi, do đó chàng chẳng chối cãi nữa:

- Tại hạ khen Tần anh hùng điều tra giỏi thực đấy, nhưng sai lầm ở một điểm rất quan trọng là tại hạ đã có “Thanh Hoa Bí Lục” thì Tần anh hùng ý vào cái gì để ép buộc được?

Tần Nhĩ Hùng vẫn bình tĩnh như thường:

- Tại hạ được biết “Cốt đả bác đồ” chân kinh không phải một vài ngày vài tháng mà có thể thành công được.

Âu Trường Quân giật mình, không phải lo sợ bởi Tần Nhĩ Hùng đã hoàn toàn không tính tới cơ duyên thần kỳ của chàng ở Hoàng Tuyền Âm Sơn Quỷ Động khiến cho “Thông Huyền Như lai Thần Công” đạt hỏa hầu vượt thời gian, chàng giật mình vì tâm cơ tên Tần Nhĩ Hùng quá sâu sắc, nếu hẳn có cơ may một chút thì nhân vật cả ba nước sẽ không có ai qua được hẳn. Tiếc rằng tâm cơ tuyệt hảo đi liền với dã tâm thì Hoàng Thiên không để hẳn toại nguyện, bất giác chàng thở dài lẩm bẩm:

- Tài trí không đi đôi với đạo đức thì mãi mãi trở thành lâm lạc...

Tần Nhĩ Hùng có đôi tai rất thính, hẳn trầm giọng hỏi:

- Âu Trường huynh đệ cho rằng tại hạ sai lầm ư?

Âu Trường Quân thẳng thắn gạt đầu, từ từ dẫn chuyện may ra sẽ cảnh tỉnh được hẳn:

- Tần võ sĩ, tại hạ nghe nói Tần huynh lao tâm khổ trí đã tìm ra được pho “Thanh Hoa Bí Lục” và đã trao cho Tôn Xương ở Trường An rồi mà, chẳng lẽ có tới hai pho sách khác nhau ?

Tần Nhĩ Hùng giật mình nhưng lấy lại tự nhiên liền, hẳn thở dài có vẻ rất chán nản:

- Cuốn sách kinh ấy không phải là “Thanh Hoa Bí Lục” nó toàn là văn tự lạ hoắc, cũng vì vậy tại hạ phải trốn chạy đến Tứ Xuyên, ăn không ngon ngủ không kỹ đấy.

Đã thừa biết nhưng Âu Trường Quân vẫn giả vờ hỏi:

- Ủa? không phải thì thôi sao lại có chuyện trốn chạy?

Tần Nhĩ Hùng trợn mắt lên nhìn Âu Trường Quân, hắn cho rằng chàng không biết gì nên thủng thẳng kể luôn:

- Tại hạ mất biết bao công sức hóa ra vô ích hết, họ Xương không thông cảm thì thôi lại còn nghi oan cho tại hạ đã đánh trao kinh sách nên mới xua huynh đệ bắt giữ, đã sa vào tay hắn thì còn minh oan sao được do đó tại hạ phải trốn chạy, tìm dịp chứng tỏ mình không phạm lỗi rồi mới dám ra mắt Lạt Ma Thủ Toà. Âu Trường huynh đệ thông cảm cho.

Âu Trường Quân vẫn giả vờ ngạc nhiên, hỏi:

- Thế ra Tần huynh đã tìm được bằng cớ rồi nên mới mời tại hạ cùng đi Tây Vực chứ gì?

Tần Nhĩ Hùng cười khì khì, diện mạo không lộ vẻ đắc chí:

- Phái rồi, bằng cớ chính là Âu Trường huynh đệ đó.

Âu Trường Quân cũng cười theo, lấp lửng hỏi thêm:

- Tại sao Tần huynh cho “Thanh Hoa Bí Lục” của tại hạ là đồ thật còn cuốn sách kinh kia có chắc là giả không?

Tần Nhĩ Hùng thoáng biến sắc bởi vì dần dần câu chuyện đi đến chỗ tiết lộ nguồn gốc cuốn kinh đã đoạt được trong tay Tư Mã Công, hắn gằn giọng trả lời:

- Giả, thật mọi người ở Trường An đều biết rõ, Âu Trường huynh cứ đi theo bon tại hạ trước đã.

Âu Trường Quân biết tên này không bao giờ khai ra miệng nên dùng phương pháp khác hỏi rất bất chợt:

Tần huynh cô biết cuốn kinh sách giả lọt vào tay ai không?

Tần Nhĩ Hùng ngơ ngác không hiểu lý do nhưng vẫn trả lời:

- Lúc tại hạ ném nó đi thì có đến mấy chục cao thủ ở đó làm sao biết được nó lọt vào tay ai.

Câu này Tần Nhĩ Hùng có chút giả dối, thật ra hắn cố tình ném cuốn kinh ra để chạy thực mạng cần gì biết nó lọt vào tay ai. Âu Trường Quân cười nhạt nói rất ngắn gọn:

- Nó lọt vào tay tại hạ đấy.

Tần Nhĩ Hùng ngẩn người ra nửa giây, hắn xét đoán cực nhanh nên giống như bị sét đánh trúng đỉnh đầu ấp úng hỏi:

- Ý của Âu Trường huynh muốn nói là học được “Thanh Hoa Bí Lục” chính là nhờ ở cuốn sách kinh đó chứ gì?

Chẳng chờ chàng trả lời, hắn đột nhiên la lên như điên dại:

- Không đúng, trăm lần, ngàn lần không đúng tí nào, ta nghiên cứu hàng tháng trời mới quyết định đưa nó cho Xương Tôn. Chẳng lẽ lại ngu dại đến thế sao.

Âu Trường Quân cười ha hả, giáng một đòn cuối cùng:

- Tần huynh không ngu nhưng Trời Phật làm gì lại cho ác nhân thu lợi như vậy, nói thực cho Tần huynh biết các khẩu quyết nằm giữa hai lần giấy đây.

Tần Nhĩ Hùng run bắn cả người còn cố cãi lại:

- Ta làm gì mà người bảo là ác nhân?

Thấy Tần Nhĩ Hùng thay đổi xưng hô, Âu Trường Quân cũng chẳng màu mè nữa:

- Người tự dối lòng thì được, dối cả trời đất nữa ư, sau khi đến Hải Vân khách sạn người nghe lão chủ nói Tư Mã Công đã lấy cuốn kinh liên cùng với Âm Sát Ma Quân, Bạch Phát Hỏa Thần đuổi theo sát hại, chẳng là ác nhân thì là gì?

Tần Nhĩ Hùng bấy giờ mới để lộ vẻ mặt đánh ác ra:

- Âm Sát Ma Quân không dính vào chuyện này. Bạch Phát Hỏa Thần và Hắc Phiến Lão Quỷ đây chứ.

Âu Trường Quân gật đầu, nói thẳng ra luôn:

- Cả ba tên này đều dính líu tới vụ tập kích Hàn Thương Tiêu Cục của gia gia ta và vụ sát hại Tư Mã Công, chung qui cũng vì “Thanh Hoa Bí Lục” nên ta gộp chung làm một tính tới người là kẻ thứ tư phải đền tội rồi đó.

Tần Nhĩ Hùng đã có mấy phần sợ hãi, hắn chỉ còn mong vào số đông để thủ thắng nên hô to:

- Các huynh đệ võ sĩ Nhất Cao Đường xông vào diệt trừ địch nhân đi.

Hiện tại võ công Âu Trường Quân đã tới mức thượng thừa, đến Lạt Ma Thủ Tòa Đại Như Cáp Tự cũng chưa chắc chống chọi nổi, sá gì mấy tên võ sĩ quen, do đó chàng còn giỡn một câu :

- Úy, đâu có được, tại hạ chết thì Tần anh hùng lấy bằng cớ đâu chứng minh với thượng cấp?

Tần Nhĩ Hùng đã rút thanh đao to bản ra, xoay cổ tay mấy cái theo phương cách : “Mộ Quyển Dao” lập tức phát sinh những vòng tròn tròn ốc xoáy tít, âm thanh kêu vo vo rất kinh người. Võ khí làm cho con người tự tin hơn, Tần Nhĩ Hùng cười nhạt:

- Câu chuyện từ nãy giờ vẫn xoay quanh vấn đề ta bị lầm lạc, các huynh đệ hiện diện nơi đây đồng thanh chứng thực thì lo gì Lạt Ma Thủ Tòa không tin.

Âu Trường Quân “ạ” một tiếng, gần giọng hỏi:

- Nếu lỡ cả bốn võ sĩ đều táng mạng nơi đây thì sao?

“Loảng xoảng” mấy tiếng bốn tên võ sĩ Nhất Cao Đường nghe nói đều rợn cả người, tới tấp rút vũ khí ra thủ thế. Âu Trường Quân liếc một vòng, đa số dùng đao chỉ có một tên duy nhất dùng cương tiên là đáng ngại hơn cả bởi vì loại vũ khí này đánh xa được. Tân Nhĩ Hùng là chủ chốt đương nhiên phải ra tay trước hấn quát lớn để lấy tinh thần rồi chém một đao rất mạnh. Đây là chiêu “Đăng vương mộ quyền”. Âu Trường Quân đã thấy qua rồi, nhưng lần này Tân Nhĩ Hùng liều mạng nên lực đạo mạnh vô cùng. Đường đao đi từ trên xuống dưới, cự ly chỉ vài thước mà lưỡi đao xoáy thành mấy chục vòng tròn ốc, cứ mỗi lần xoáy như vậy lực đạo lại tập trung thêm một nấc nữa thừa đủ chém tan vàng nát đá. Âu Trường Quân cười nhạt, giở “Thông Huyền Như lai Thần Công” đưa ra một chưởng, chân khí vô hình một nửa kìm chế các vòng xoáy tròn ốc khiến cho nó chậm lại, một nửa công kích vào ngực Tân Nhĩ Hùng. Tên này thấy chàng chỉ trả đòn bằng chưởng thì mừng thầm, ngờ đâu thanh đao nặng như cối đá mà chân khí đòi phương đã đè sát ngực mình rồi, tốc độ chớp nhoáng không sao có thể tránh kịp. May thay lúc đó một tên võ sĩ đã xử đao chém ngang lưng Âu Trường Quân khiến cho chàng phải uốn người tránh né, do đó chưởng thế hơi bị chéo qua một bên. “Bộp”, đầu vai Tân Nhĩ Hùng gần như muốn rời hẳn ra, đau nhức không chịu nổi. Diễn biến quá nhanh và chỉ có một chiêu đơn giản mà Tân Nhĩ Hùng đã thất bại khiến cho bốn tên kia hoảng kinh đến mất cả hồn vía. Âu Trường Quân gần giọng hỏi:

- Các người đã thấy được sự lâm lẫm của mình chưa?

Tân Nhĩ Hùng không trả lời chàng, đưa mắt nhìn đồng bọn rồi cao giọng nói:

- Ngày hôm nay huynh đệ chúng ta không liều mạng thì đều bỏ xác nơi đây hết, chỉ còn mỗi phương pháp đồng lòng nhất trí may ra mới thoát thân được thôi.

Vừa nói hẳn vừa đưa thẳng tay ra. lưỡi đao quay ngược về phía mình, đây là chiêu “vạn thạch hác lôi” chỉ dùng khi muốn tử chiến với địch thủ. Lưỡi đao tuy quay ngược nhưng uốn còe tay một cái nó sẽ thành một đường cong kỳ ảo và tạo ra muôn ngàn vòng tròn tròn ốc, lực đạo cuối cùng sẽ mạnh không sao tưởng tượng được. Chiêu thế “Vạn thạch hác lôi” này mười lần sử dụng thì đều thành công cả mười nhưng có một điểm rất bất lợi là bộ pháp bắt buộc phải dưỡn thân hình tới trước hết mức, do đó nếu đối phương ngăn chặn được thì chẳng khác gì mình đưa thân cho người ta đánh, ở đây Tân Nhĩ Hùng đã quyết liều mạng nên mới dùng đến. Bốn tên võ sĩ Nhất Cao Đường thấy thủ lĩnh quyết tâm thì đều Phấn chấn hô lớn mấy tiếng “xí xố” gì đó, chắc là hiệu lệnh của Tây Vực. Âu Trường Quân nghĩ thầm: “Bọn võ sĩ này đã quyết tử chiến rồi

đây, ta còn phải giữ gìn sức lực cho cuộc hành trình không nên hao phí vô ích, cứ sử dụng “Chuyển y thần công” thì hay hơn”. Chàng vừa kịp vận động “Chuyển y thần công” một vòng thì Tần Nhĩ Hùng đã quát lớn một tiếng, thanh đao bay vòng từ dưới chém ngược lên, khí thế cực kỳ uy hiếp và nguy dị. Cùng với tiếng quát cả bốn tên võ sĩ cũng cùng lúc ra chiêu, năm thứ võ khí cái ngang cái dọc tạo thành một vùng gió táp mưa sa bao vây Âu Trường Quân không còn chỗ nào thoát được. Chàng nổi hùng tâm tráng khí, hú lên một tiếng chấn động cả mây xanh, thân hình xoay tít như chong chóng trong khi hai tay liên tiếp sử dụng “Vô tiềm đại cầm nã” kết hợp với “Chuyển y thần công” Tiếng hô “xí xố”, vừa rồi thật ra là lời hẹn ước của bọn võ sĩ Nhất Cao Đường dẫn nhau dùng thế liên hoàn để đối phương không kịp trở tay. Âu Trường Quân đẩy chéo đôi cương tiên sang một bên, lôi kéo một thanh đao ngăn chặn thanh đao khác đồng thời tay trái chụp vào cổ tay một tên toan bắt sống nhưng đành phải lùi mạnh tên này hứng đòn đường đao đang chém tới. Ba động tác xảy ra trong chớp mắt, chỉ độc có một âm thanh choang, do hai thanh đao chém lẫn nhau mà thôi. Bọn võ sĩ đã ước hẹn dùng thế liên hoàn từ trước vì vậy chiêu đầu thất bại rất kỳ lạ cũng không dừng tay, năm món võ khí lại giãn ra một chút rồi lại chớp lên tiếp tục bổ vào người Âu Trường Quân từ đủ mọi hướng. Thân hình chàng vẫn cứ quay tít, hai tay tiện vị trí nào là dùng chiêu thế phù hợp để đẩy hay kéo võ khí đối phương. Hiện tại “Chuyển y thần công” đã xử tới mức tối đa do đó mỗi lần võ khí chạm nhau bọn võ sĩ Tây Vực có cảm tưởng như mình chém vào sắt đá tê chồn cả cánh tay. Đối phương không hề né tránh chỉ quay tít mà thừa sức chống chọi dùng ngay võ khí của mình chống đỡ lẫn nhau cực kỳ quỷ dị khiến Tần Nhĩ Hùng không sao nhìn được phải la lên:

- Tà pháp, cái này không phải “Thanh Hoa Bí Lục” mà là tà pháp.

Hắn mở miệng nói nên chân khí hơi bị gián đoạn, đường đao chỉ chạm nửa tích tắc là Âu Trường Quân đã nhân cơ hội đó dùng một thế cực kỳ khó sử dụng trong pho “Vô Tiềm Đại Cầm Nã”, chiêu thế này tên là “Song Long Áp Ngạc” đơn giản có nghĩa là dùng hai bàn tay kẹp chặt võ khí đối phương rồi giật lấy. Hầu hết các môn phái chân chính như Thiếu Lâm, Võ Đang v.v... đều có chiêu thế tương tự nhưng ít ai sử dụng tới bởi vì người sử dụng phải có tâm nhãn bình tĩnh, tính toán lực đạo, vị trí võ khí đối phương chính xác đến từng đường tơ kẽ tóc, sơ sẩy một tí là bị tiện đứt hai tay liền, Âu Trường Quân công lực, bộ pháp, chiêu thức cái nào cũng cao siêu hơn Tần Nhĩ Hùng nên mới dám sử dụng táo bạo như vậy, quả nhiên chàng đã kẹp chặt được lưỡi đao rồi. Trong khi Tần Nhĩ Hùng sửng sốt quên cả việc giật võ khí lại thì bốn tên võ sĩ đồng loạt công kích tới để ép buộc chàng phải đối phó, tất nhiên không còn thời giờ cướp đoạt

thanh đao, Âu Trường Quân thấy bốn món võ khí đều nhằm bộ vị trọng yếu của mình, không buông tay ra thì thật vô phương chống đỡ nhưng tính hiếu thắng nổi dậy chàng vẫn kẹp chặt thanh đao giật mạnh một cái, trong lúc đó hai chân bước luôn mấy bộ vị “Ảo ảnh pháp”. Thân hình Âu Trường Quân chợt biến mất như có phép lạ khiến cho năm tên võ sĩ Nhất Cao Đường cảm giác khác nhau. Ba tên thì kinh ngạc tột độ vì mình chém vào khoảng không, Tần Nhĩ Hùng vừa kinh ngạc vừa hoảng sợ bởi bị mất võ khí một cách không tưởng ra được. Tên thứ năm có cảm giác lạ lùng nhất, kinh ngạc đến mức cứng cả gân thịt lại bất động hoàn toàn như người bị điểm huyết, cánh tay cầm đao vẫn đưa ra nửa chừng trên không. Nguyên do Âu Trường Quân xử dụng tới bộ vị thứ ba của “Ảo ảnh pháp” thì thân hình lòn qua lưỡi đao tiến sát mặt hắn, hai sống mũi hầu như sắp chạm vào nhau quả thật vừa hài hước vừa quái dị vô cùng. Âu Trường Quân cười hi hi, hơi thở phả cả vào mặt hắn:

- Huynh đài chỉ cần xoay đao một cái là đã chém gãy xương sống tại hạ rồi, sao lại cứ đứng đực ra vậy?

Tên võ sĩ Nhất Cao Đường đến lúc này mới rung động cả thân hình, lưỡi đao đột nhiên nặng nề như cối đá có muốn sử cũng không sao theo ý muốn được, hắn ấp úng nói chẳng ra lời:

- Tại hạ...người... không đánh được...ma quỷ...

Âu Trường Quân nhin không nổi, bật cười ha hả rồi thân hình xoay lại một cái vừa đối diện với bọn kia nhân cơ hội thúc cùi chỏ vào huyết Dẫn Trung của hắn. cảnh tượng này càng thêm ma quái hơn vì bọn võ sĩ Nhất Cao Đường chẳng thấy gì hết mà thân hình tên đồng bọn từ từ ngã ngửa ra đánh “sầm” một cái chết sống thế nào không hay. Âu Trường Quân cầm thanh đao của Tần Nhĩ Hùng rung mạnh, lập tức âm thanh “rác rắc” nổi lên, nó đã bị chân lực “Thông Huyền Như lai Thần Công” chấn gãy lòn tám chín khúc nhỏ liền. Thanh đao này thoạt coi thì giống như hàng vạn thanh đao tầm thường khác nhưng thật ra là loại thép rất đặc biệt ở vùng Thạch Nê miền An Tây cứng rắn vô cùng vậy mà Âu Trường Quân chỉ cần vận sức bình thường đã chấn gãy được nó chứng tỏ công lực cao siêu vô tưởng. Một tên Võ Sĩ nhất gan hơn cả run giọng nói:

- Đại Thiếu Gia không muốn đi Tây Vực thì thôi vậy, Tần ca ca chúng ta về Đại Như Cáp Tự chịu trách phạt có lẽ còn hay hơn đấy.

Tần Nhĩ Hùng thấy tên sư đệ của mình đã xưng “Đại” lại còn thêm chữ “Thiếu” chứng tỏ hoảng sợ đến bắn loạn tâm thần, có cố đánh cũng chuốc lấy thất bại mà thôi. Vì vậy hắn giả vờ can đảm lên tiếng:

- Thập Bát Đệ nói đúng đấy chúng ta kém tài thì đành phải chịu cúi đầu trước Lạt Ma Thủ Toà. Âu Trường Quân người có giỏi thì mùa xuân năm sau hãy tới Đại Như Cáp Tự mà khoe khoang.

Âu Trường Quân gật đầu trả lời nhẹ nhàng mà chẳng khác sét đánh giữa trời quang mây tạnh:

- Ba vị mang huynh đệ bị thương đi, cứ trình với Lạt Ma Thủ Toà là mùa xuân năm sau tại hạ sẽ đến Đại Như Cáp Tự giải quyết rốt ráo mọi chuyện, đừng xen vào chuyện ở đây nữa.

Tần Nhĩ Hùng giật bắn người, hỏi nhanh:

- Âu Trường Quân, người nói vậy là có ý gì?

Chàng cười lạnh lùng, không gằn giọng mà sát khí tỏa ra đầy rẫy:

- Chủ ý ta muốn người nằm ở đây để trả món nợ Tư Mã Công cho sòng phẳng, gọi là sát nhân giả tử vậy thôi.

Tần Nhĩ Hùng bất giác lùi lại một bước, gân cổ lên cãi:

- Việc Tư Mã Công có dính tới “Thanh Hoa Bí Lục” thật nhưng cá nhân người lấy tư cách gì kết tội ta?

Âu Trường Quân trả lời thẳng thừng bởi vì nơi đây có ai nghe được mà sợ:

- Ta lấy tư cách nhạc tể tương lai của Tư Mã tiền bối trả thù dùm cho Tư Mã Viên Viên đấy.

Tần Nhĩ Hùng cả sợ, hấn xoay chuyển đầu óc dùng khích ngôn để hồng lung lạc chàng đối ý:

- Người tự nhận là anh hùng hào kiệt, chính nhân quân tử mà đi giết người để lấy lòng nữ nhân thì nhục nhã vô cùng.

Âu Trường Quân cười nhạt trả lời rất kỳ lạ:

- Người nói đúng đấy, ta cũng đang phân vân điểm này đây.

Tần Nhĩ Hùng đã có một tia hy vọng, vội vàng thêm vào:

- Mùa xuân sang năm, người cùng với ái nữ của Tư Mã Công sang Tây Vực ta sẽ chờ ở đó để thanh toán một lúc cho gọn.

Âu Trường Quân gật gù có vẻ đồng ý nhưng lời nói lại khác đi:

- Phương án này không ổn, nếu người trốn mất tăm mất tích thì hỏng hết chi bằng ta phế hết võ công của người để Viên Viên được tận tay trả thù là tốt nhất, bất ưng người có bỏ trốn thì cũng chẳng tác oai tác quái được nữa.

Tần Nhĩ Hùng run run giọng mê cả khí sắc anh hùng:

- Giữa nơi thâm sơn cùng cốc này người làm thế thì chẳng thà giết ta còn hơn.

Âu Trường Quân quay qua nói với ba tên võ sĩ nòn lại:

- Tội ai làm nấy chịu, ba vị có nghĩ tình huynh đệ thì đừng bắt vị sư huynh của mình về Tây Vực, đừng để hùm beo ăn mất nhé.

Lời nói bình thường mà tự nhiên bằng bạc sát khí, Tần Nhĩ Hùng chẳng còn lòng dạ nào nghĩ đến danh dự nữa, xoay người định bỏ chạy. Đã có dự định từ trước thân ảnh Âu Trường Quân chớp động không thấy được chàng bước ra sao mà đã chắn ngang đường của hắn liền. Tần Nhĩ Hùng gào lên một tiếng kinh hồn lạng người về phía nam nhưng chỉ là vô ích mà thôi, làm sao hắn thoát nổi “Ảo ảnh pháp”. Tha hồ cho Tần Nhĩ Hùng nhảy Đông nhảy Tây, thân ảnh Âu Trường Quân như hồn ma bóng quế vật vờ, thủy chung vẫn xuất hiện trước mặt hắn. Tần Nhĩ Hùng không còn lối thoát đâm ra liều mạng, ngay lúc Âu Trường Quân vừa xuất hiện trước mặt liền phát song chưởng đẩy mạnh một cái, miệng quát tháo:

- Ta liều chết với người cho xong.

Âu Trường Quân đã tính sẵn, khi nào để hắn chết dễ dàng thế, chàng cũng đưa song chưởng ra nhưng kéo đẩy liên tiếp để chưởng lực dừng kinh chống nhau, “Thông Huyền Như lai Thần Công” làm chủ thế, khi âm khi dương hóa giải mất tăm mất tích chưởng lực đối phương liền. Trong chớp mắt bốn bàn tay của đôi bên không có chân khí cản trở liền áp sát vào nhau thành thế tỉ đấu nội lực, lúc đó “Chuyển y thần công” mới phát xuất kết liễu cuộc đối diện. Tần Nhĩ Hùng khụy hẳn hai đầu gối xuống để lấy thế, nghiêng răng nghiêng lợi vận chân khí ra cố chống chọi với “Thông Huyền Như lai Thần Công” đang ào ạt tràn qua, hắn hoàn toàn không để ý tới chân khí “Chuyển y thần công” đã âm thầm biến thành một luồng hơi cực nhỏ nương theo đó mà vào kinh mạch. Nếu Âu Trường Quân cố tình thì chỉ cần nhấn sức một cái lập tức Tần Nhĩ Hùng tan nát kinh mạch liền nhưng chàng chỉ vận chân khí vừa đủ để hắn cố gắng chống đỡ giúp cho chân khí “Chuyển y thần công” hành động. Âu Trường Quân thấy chân khí đối phương đột nhiên hoảng loạn thì biết tác dụng “Chuyển y thần công” đã phát sinh, ung dung rút tay về. Nên biết trong võ lâm giang hồ cao thủ nào cũng ghê sợ việc giao đấu nội lực bởi vì đã bắt đầu thì phải theo đuổi tới cùng chừng nào có một người mất hết chân khí mới có thể rút tay ra được, ở đây Âu Trường Quân ngừng lại dễ dàng như vậy chứng tỏ chân khí Tần Nhĩ Hùng chẳng còn tác dụng gì nữa, hắn đang vận sức chuyển chân khí ra huyết Lao Cung ở lòng bàn tay thì đột nhiên có một luồng chân khí quái dị xen vào dẫn dụ khiến cho nó chạy ngược trở lại xuyên qua huyết Thiên

Truyền xuống Thiên trì. Đây là đường cùng, nó lại xông pha vào kinh Tam Túc Lý, từ Nhữ Trung chạy qua bên ìa đến Lao Cung rồi ngược lại, cứ thế mà vận hành không sao phát ra khỏi lòng bàn tay được. Tần Nhữ Hùng thấy địch nhân rút tay tự nhiên thì hết sức kinh ngạc nhưng hấn mau lẹ đề khí xuống hạ bàn để bỏ chạy, hời ôi, tha hồ điều khiển toàn bộ chân khi mỗi khi vận sức lại theo đường cũ chạy qua chạy lại chẳng có tác dụng gì. Âu Trường Quân lạnh lùng nhìn Tần Nhữ Hùng thở ra hít vào, chàng chậm rãi nói:

- Người đừng thử vô ích, “Chuyển y thần công” trên thế gian này ngoài ta ra không có ai điều khiển được nó đâu.

Tần Nhữ Hùng không thể tin nổi cố gắng đủ mọi cách vận hành thủy chung chân khí cứ chạy theo đường cũ đúng như lời Âu Trường Quân vừa nói. Chưa mất hết chân lực mà vẫn không sử dụng được thì quả là trường hợp độc nhất vô nhị trên thế gian. Âu Trường Quân lại nói tiếp:

- Người con lang thang ở Trung Nguyên này thì bất cứ ai cũng có thể đánh chết dễ dàng, chỉ bằng trở về Tây Vực đi, mùa xuân sang năm ta sẽ phục hồi công lực cho người trở lại như cũ, lúc đó người đương nhiên phải tính toán nợ nần với Tư Mã cô nương đấy nhé.

Dù sao đối diện với Tư Mã Viên Viên cũng có cơ hội hơn ngày hôm nay, do đó Tần Nhữ Hùng ử rữ bước đi mặt cúi gằm xuống đất chẳng muốn nói thêm gì nữa. Ba tên võ sĩ Tây Vực lập tức đỡ đồng bọn dậy, khắp khểnh chạy theo Tần Nhữ Hùng. Ba cái bóng còn khoẻ dẫu hai bóng yếu đuối, thất thiếu xa dần rồi lẫn vào đá núi mất dạng. Âu Trường Quân ngẩng mặt lên trời, nhìn mây bay bàng lảng, lòng cảm khái vô cùng.

Vietkiem.com